

Nghiệp Lực

Hoàng Diệu

Trong ngày tang lễ mẹ chồng Hoàng Diệu - Cụ bà Phùng thị Hòa pháp danh Diệu Hoan- vừa qua, HD có cơ duyên được nghe Thượng Tọa Thích Nguyên Hạnh, trụ trì Chùa Việt Nam, đến tụng kinh cầu siêu cho Cụ. Sau buổi lễ, Thượng Tọa có đôi lời nói đến sự thể hiện tâm hiếu, hạnh hiếu đối với đấng sinh thành dưỡng dục.

.... Và tiếp theo là một câu chuyện, HD xin kính Bạch Thượng Tọa để được kể lại sau đây:

Có một người đàn ông sống trong đời có nhiều bà vợ. Người vợ đầu tiên là người mà ông đã đem hết tấm lòng để mà yêu thương, để mà săn sóc, gần như trong trọn cả cuộc đời không có giây phút nào rời xa người vợ đó.

Người vợ thứ hai là người vợ ông phải làm lụng vất vả, đổ mồ hôi nước mắt tìm mọi cách để lấy bà về làm vợ. Ông

yêu thương vô cùng và mong bà mãi mãi sống với ông mà thôi.

Còn người vợ thứ ba, người đã từng chia vui, sẻ buồn, những sướng khổ, những ngọt bùi, cùng có với ông biết bao kỷ niệm trong suốt cuộc đời, ông cũng đem hết tấm lòng của mình để mà yêu thương gắn bó. Chỉ riêng người vợ thứ tư -thật tội nghiệp! Người vợ đã sống bên cạnh ông cả cuộc đời như một bóng mờ, không bao giờ ông ngó ngang hay quan tâm đến.

Cho đến một hôm ông biết mình sắp chết, trước giờ phút lâm chung, ông khẩn cầu những người vợ mà ông đã từng thương yêu trong cuộc đời đi theo cùng ông. Nhưng người vợ thứ nhất lắc đầu mà bảo rằng: “Không! Ông chết là chuyện của ông, làm sao tôi có thể đi theo ông về bên kia thế giới, vì tôi còn có số phận của tôi.”

Ông khẩn cầu đến

người vợ thứ nhì, nhưng người vợ này cũng lắc đầu: “ Khi ông chết thì ông cứ đi con đường của ông, còn tôi đi con đường của tôi, và tôi sẽ tìm người khác để gá thân mình vào đó!” Nghe vậy ông đau khổ, thất vọng đưa mắt sang người vợ thứ ba thì bà này mỉm cười mà bảo rằng: “Đúng! ông và tôi, chúng ta có biết bao kỷ niệm sống cùng chia, đau buồn cùng chịu! Nhưng dù có thương ông bao nhiêu, tôi cũng chỉ tiễn ông một đoạn đường rồi thôi, đường ai nấy đi!”

Chỉ có người vợ thứ tư, người vợ mà gần như trọn cuộc đời bị ông lãng quên, đã bình thản đến và nói với ông: “Sống là tôi sống cùng ông, mai này ông có chết đi thì dù đến chân trời hay góc biển, dù đến địa ngục hay thiên đàng, chỗ nào tôi cũng đi theo cùng ông!” Trong câu chuyện kể trên có người nào tự hỏi những người vợ đó là ai không?

Người vợ đầu tiên, người đó là ai? - Là chính tấm thân mình, vì tấm thân này mà mình phải lao đao cực khổ, để tấm thân này được ăn sung mặc sướng, vì tấm thân này mà nhiều khi mình đã tạo bao ác nghiệp khổ đau cho bao cõi vật. Người vợ này, tấm thân này đây dù có giàu sang phú quý, dù có cao đẹp bao nhiêu, cuối cùng tấm thân này cũng trở thành tro, thành bụi, thành đất, thành cát, làm sao ta có thể mang tấm thân đẹp đẽ này đi theo một khi mình đã từ già nó!

Người vợ thứ hai, người mà mình phải long đong, lận đận, vất vả, tính toán ngày đêm để lấy bà về, người vợ đó chính là tiền tài, của cải, là công danh sự nghiệp của mình. Công danh sự nghiệp đó, tiền tài của cải đó, đến khi buông tay từ bỏ thế gian này thì tiền đó sẽ vào tay người khác tiêu sài, nhà cửa sẽ có người khác ở, xe cộ sẽ có người khác dùng, công danh đó, sự nghiệp đó sẽ có người khác thay thế. Làm sao có thể mang theo với mình được khi chết đi!

Người vợ thứ ba là ai? - Là ai mà khi sống đã từng chia sẻ biết bao vui buồn, biết bao đau khổ, đã từng có chung biết bao kỷ niệm với mình? Đó là cha mẹ, là vợ chồng, là con cái, là tất cả bạn bè thân thiết trong đời. Khi mình chết đi rồi, những người đó có yêu thương mình

cách mấy đi nữa cũng chỉ có thể đưa tiễn mình từ nhà quan đến nơi an táng hay hỏa táng mà thôi, không ai có thể đi chung đường với mình mãi mãi cả!

Chỉ còn duy nhất người vợ thứ tư, người vợ cuối cùng, người vợ mà khi sống không được mình quan tâm, không được mình hỏi han đến một lời, nhưng người đó là người duy nhất đi theo mình dù chân trời góc biển, dù bất cứ nơi nào, không những đi theo mà còn quyết định tất cả mọi vui buồn sướng khổ của mình, người vợ đó là ai? - Đó chính là Nghiệp Lực mà mình đã tạo tác trong cuộc đời. Nghiệp Lực đó là gì? Là tất cả những năng lực từ ở nơi những hành động, những lời nói, những tâm niệm của mình

trong cuộc sống. Những hành động không còn nhưng năng lực tạo nên vẫn còn đó, tác động trên đời sống này và đẩy đời sống của mình đi tới. Một lời nói cũng vậy, một lời nói yêu thương có thể chỉ diễn ra trong năm, trong mười phút, hành động của lời nói không còn nữa, nhưng năng lực của lời yêu thương sẽ tạo nên sức mạnh của tình thương, sức mạnh đó có thể cảm hóa được con người, có thể đưa đến mọi tốt đẹp cho đời sống này và cho cả chính mình, cũng như một hành động xấu ác làm khổ đau người khác, hành động xấu ác không còn, nhưng năng lực của sự xấu ác hận thù sẽ còn đó để reo rắc trong đời sống này, không những tác động trong đời sống của mình mà còn cả khi mình chết đi nữa. Đó là lý do tại sao Đức Phật dạy hãy bỏ ác làm lành, hãy bỏ tà theo chánh...

Hãy lấy bài học đầu tiên ở đây là khi chiêm nghiệm cái chết của người thân yêu của mình đó là bài học lớn nhất của đời sống: Tất cả mọi sự rồi sẽ qua đi, chỉ còn cái Nghiệp Lực là theo mình mà thôi, hôm nay, ngày mai, kiếp này, kiếp sau, và mãi mãi!

Hoàng Diêu